

ציודה לדרך:

סלון תורני אקטואלי לילדי ישראל

יו"ל מידי שבוע עם תכנים מגוונים!

ציודה לדרך | פרשת בשלח

גליון מס' 170 התשפ"ד

אחינו כל בית ישראל הנתונים בצרה ובשביה, העומדים בין בים ובין ביבשה, המקום ירחם עליהם ויציאם מצרה לרוחה ומאפלה לאורה ומשעבוד לגאולה. השתא בעגלא ובזמן קריב. ונאמר אמן

בדרך הפרשה

צעקה שבלב

בשעה שיצאו ישראל ממצרים וראו את מצרים רודפים אחריהם, אומר הכתוב למשה "מה תצעק אלי דבר אל בני ישראל ויסעו" (שמות יד, טו), וקשה - בפסוקים קדם לכן לא מזכיר שמשה צעק!
באר רבי יעקב גלינסקי זצ"ל באור נפלא - לשון התפלה המופיעה כאן בפסוקים היא לשון 'צעקה'. בזהר הקדוש נאמר (ח"ב כ, א) שהצעקה גדולה מכל סוגי התפלה, שכן צעקה היא בלב, שנאמר "צעק לבם אל ה'" (איכה ב, יח), והיא קרובה אל ה' יותר מתפלה ואנחה, שנאמר "כי אם צעק צעק אלי שמע אשמע צעקתו" (שמות כב, כג).
ראיה נוספת לחשיבותה של הצעקה אנו מוצאים מהנהגת שמואל. בשעה שאמר לו הקב"ה "נחמתי כי

המלכתי את שאול למלך" (שמואל ה' טו, יא) נאמר: "ויחר לשמואל ויצעק אל ה' כל הלילה" - הניח הכל ולקח צעקה, משום שהיא קרובה להקב"ה יותר מכל. על הפסוק "ועתה הנה צעקת בני ישראל באה אלי" (שמות ג, ט) אמרו: גדולה צעקה שקורעת גזר דינו של אדם מכל ימיו, ומושלטת על מדת הדין של מעלה, ובשביעה נוחל האדם העולם הזה והעולם הבא, שנאמר "ויצעקו אל ה' בצר להם מצוקותיהם יצילים" (תהלים קו, ו). לפי זה מתרצת הקשיה בה פתחנו - באמת לא ראו את משה צועק, אך היתה זו צעקה בלב, בגדר "תצעק אלי".
וספר: לפני כמה שנים תקרף אותי חידק, התנחל באון ומאן לעזב. טפלו בי במסירות, אכל בלי תוצאות. יום אחד נגש אלי הפרופסור: "הרב גלינסקי, נכון שכתוב בגמרא 'שלכם': טוב שברופאים לגהנום?"

כְּשֶׁהִסְתִּים, אָמַר: "הָרֵב גְּלִינְסְקִי, אַתָּה לֹא הִרְאִשׁוֹן
שְׁעוֹבֵר טְפוּל זֶה, אֲבָל כָּלֶם זֹעֲקִים זְעָקוֹת מַחְרִישׁוֹת
אֲזַנִּים. אַתָּה הַיְחִיד שֶׁלֹּא צָעֲקָתִי!"
אָמַרְתִּי לוֹ: "הֵם צָעֲקוּ, כְּדִי שְׂאֵתָה תִשְׁמַע, וְהַפְּרוֹפְסוֹר
יִשְׁמַע - וְזֶה עוֹר לָהֶם? וְדַאי שֶׁלֹּא!
אֲבָל אֲנִי צָעֲקָתִי, וְעוֹד אֵיךְ צָעֲקָתִי! אֲבָל לֹא צָעֲקָה
שְׂאֵתָם שׁוֹמְעִים, אִיז לִי עֲנִין בְּשִׂמְיַעְתְּכֶם. יֵשׁ צָעֲקָה
בְּבַחֲיִנַת "צָעֵק לְפָנַי אֵל ה'" (מִיכָה ב, יח) - וְהוּא
שׁוֹמֵעַ, וְיָכוֹל לַעֲזֹר, אֲנִי מִקְנָה שְׂיַעֲזֹר!"
(אוּחִילָה לֵק-ל)

כְּמָה כְּעֵסְתִי עַל הַהִתְבַּטְאוֹת "בְּגִמְרָא שְׁלָכֶם", לָכֶם
וְלֹא לוֹ. עֲנִיתִי: "נִכּוֹן, אֲבָל בְּמָה זֶה נוֹגַע אֵלֶיךָ? תְּבִיא
אֵת הַטוֹב שֶׁבְּרוֹפְאִים, וְאִסְבִּיר לּוֹ."
דוֹקָא הַבֵּינ: "אַתָּה וְדַאי כּוֹעֵס שֶׁלֹּא הִצְלַחְנוּ לְרַפֵּא
אוֹתָהּ, יֵשׁ דְּבָרִים שְׂאִינֶם בְּיַדְנוּ."
לְזֶה הַתְּכַוְנָתִי. אָמַרְתִּי: "אַתָּה, לֹא תִהְיֶה בְּגַהֲנוֹם. כִּי
הַטוֹב שֶׁבְּרוֹפְאִים הוּא זֶה שֶׁחֹשֵׁב שֶׁהַפֶּל בְּשִׁלְטָתוֹ.
לָכֵן, מִקּוֹמוֹ בְּגַהֲנוֹם!"
הַפֶּלֶל, בְּאֶחָד הַטְּפוּלִים הוּא חֲטוּט בְּאֲזֵן, מָה אָמַר?
יְסוּרֵי תַפְתִּי! בְּצַד יֵשֵׁב הַמִּתְמַחֶה, עֲקֵב אַחֲרֵי הַטְּפוּל.

רבי יעקב גלינסקי זצ"ל

*

מוֹקְשִׁים צַר. כָּל צַעַד מְסָכֵן. יֵשׁ דְּרָה קְלָה: לְקַפֵּץ שְׁנֵי
מֵטֵר וְלִדְלֹג מֵעַל הַשָּׂדֶה. יֵשׁ דְּרָה קָשָׁה יוֹתֵר: לְהַצְטִיד
עִם "מַגְלָה מוֹקְשִׁים". לְפִסֵּעַ לְאֵט לְאֵט, סְנַטִּימֵטֵר
אַחַר סְנַטִּימֵטֵר, לְגַלוֹת אֵת הַמוֹקְשִׁים וְלִנְטֵרֵל אוֹתָם,
מוֹקֵשׁ אַחֲרֵי מוֹקֵשׁ.
הַהֶבְדֵּל בֵּין הַשְּׁנַיִם פְּשוּט: בְּדֶרֶךְ הַרְאִשׁוּנָה הַמוֹקְשִׁים
נִשְׂאָרוּ בְּמִקּוֹמָם. אִם יָשׁוּב חוֹרָה בְּאוֹתָהּ דְּרָה, וְהַפְּעַם
לֹא בְּקַפִּיצָה - הוּא יִתְפּוֹצֵץ. לְעֵמֶת זֹאת בְּדֶרֶךְ הַשְּׁנִיָּה,
הַשָּׂדֶה נִקְיָה מִמוֹקְשִׁים. גַּם אִם יָשׁוּב חוֹרָה בְּאוֹתָהּ
דְּרָה, וְהַפְּעַם בְּלִי מַגְלָה מוֹקְשִׁים - לֹא יִקְרָה לוֹ כְּלוּם.
הַנְּמָשֵׁל: רַק מִי שֶׁהַכְּשִׁיר אֵת עֲצָמוֹ לְרֵאוֹת נְסִים וּמִרְאוֹת
אַלְקִים - הַשְּׁפַע לְטוֹבָה. הַהֶכְשֶׁרָה הִיא עַל יְדֵי תְקוּן
הַמַּדּוֹת וּפְנוּי הַמוֹקְשִׁים. אָדָם כְּזֶה הַשְּׁפַע מֵהַנְּסִים וְהֵם

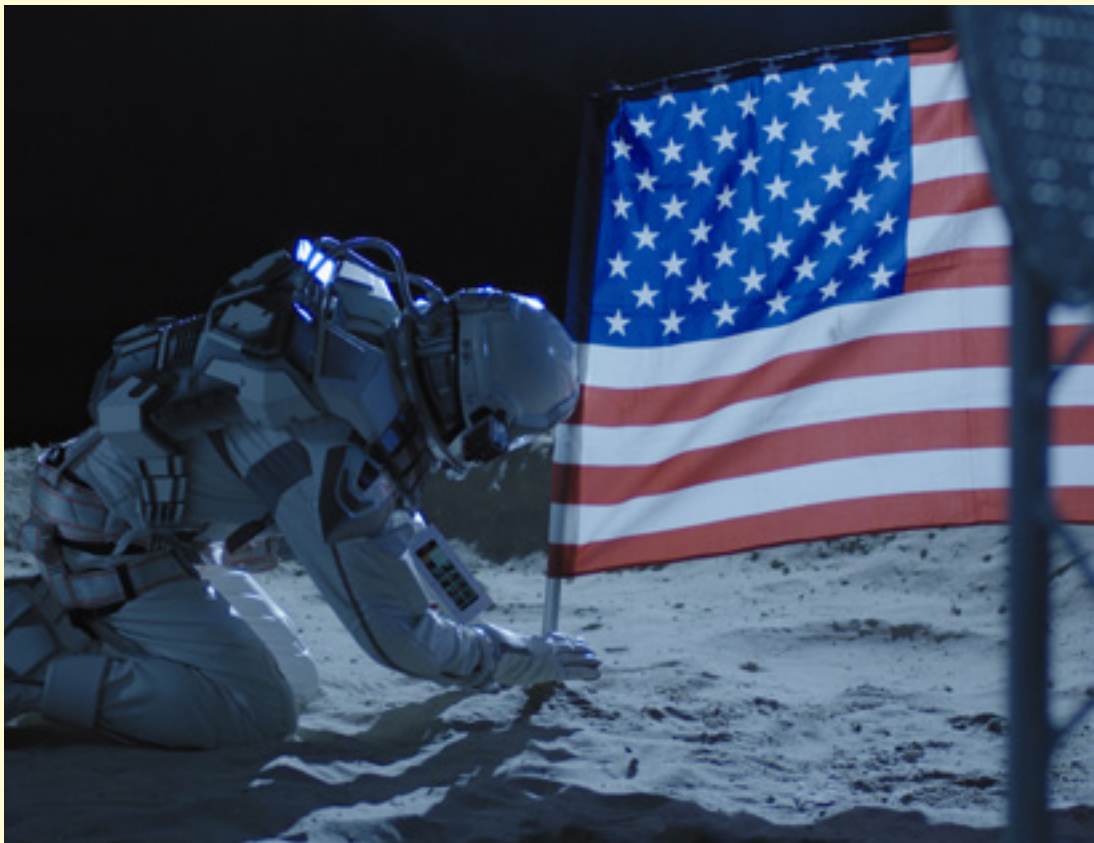
הַדְּרָה לְנִטְרֵל שְׂדֵה מוֹקְשִׁים
חַז"ל (יְלִקוּט שְׂמַעוֹנֵי תוֹרָה רַמְזוֹ רַמַּד) אָמְרוּ, שְׁלֵרֵב
גְּדֵל הַנְּסִים שְׂאֵרְעוּ בְּקִרְיַעַת יָם סוּף "רְאֵתָה שְׂפָחָה
עַל הַיָּם מָה שֶׁלֹּא רָאוּ הַנְּבִיאִים יְחִזְקָאֵל וַיִּשְׁעִיָּה".
אָמַר עַל כֵּךְ רַבֵּי חַיִּים שְׂמוּאֵלְבִיץ זצ"ל: הַשְּׂפָחָה
הַפְּחוּתָה בְּיוֹתֵר מֵעַם יִשְׂרָאֵל רְאֵתָה נְסִים עֲצוּמִים,
הַחֹתָה בְּאֶצְבָּעָה וְאָמְרָה: "זֶה קַלִּי", וּבָזָה הַגִּיעָה
לְמַדְרַגָּה גְבוּהָה יוֹתֵר מֵהַנְּבִיאִים, וְאָף עַל פִּי כֵן לֹא
יִצָּא מִמֶּנָּה כְּלוּם! לְעֵמֶת זֹאת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, בְּזִמּוֹן שֶׁהָחוּ
בְּאֶצְבָּעֵם וְאָמְרוּ "זֶה קַלִּי" - קִבְּלוּ עַל עֲצָמָם לְבָנוֹת
אֵת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְלִקְיָם אֵת כָּל הַמַּצּוּוֹת בְּהַדּוּר.
מָה הַהֶבְדֵּל?
בְּאֵר רַבֵּי חַיִּים בְּמִשְׁלַל: אָדָם הִיָּה צְרִיךְ לַעֲבֹר שְׂדֵה

"מה רבו מעשיה ה' – בראשית ברא אלקים".
 שאל הרב שנה זצ"ל: האם האסטרונוט הזה התגיר?
 לא! למה הוא לא הפך להיות גר צדק לאחר הועקה
 הגדולה שיצאה מפיו: "מה רבו מעשיה ה'?"
 התשובה היא – אמר הרב שה' – כי הוא לא הכשיר
 את עצמו! כשהתרגשות אט אט דעכה – הוא חזר
 להתפוצץ על שדה המוקשים שנותר כמות שהיה.
 השפחה ראתה נסים גדולים ובכל זאת נשארה שפחה,
 כי כדי לקלט את הנסים צריכה לבוא לבית המדרש.
 כמו יתרו, ששמע על הנסים שארעו בקריעת ים סוף –
 שמע ובא! הוא בא למחנה ישראל כדי ללמד מקלי
 ראשון, ממלשה רבנו, תורה. הוא בא ללמד על הנסים.
 בדרך זו, הנסים משאירים רשם והוא התגיר.
 אבל בנגוד ליתרו, עמים שלמים שמעו על אותם הנסים,
 חיל אחז בהם, אלופי אדום ואילי מואב רעדו, יושבי
 כנען נמוגו, על כלם נפלה אימה ופחד – אבל אף אחד
 מהם לא התגיר. עם שכוף הפחד וההתרגשות – הם
 חזרו למה שהיו.
בלי עבודה – המוקשים ממשיכים להתפוצץ.
 (רבי מאיר צימרוט שליט"א - דורש טוב שמות)

השאירו עליו רשם. השפחה לא עבדה על עצמה. היא
 לא נקתה את עצמה מהדעות הרעות שהיו לה מקדם.
 המוקשים נשארו במקומם. אדם כזה יכול לראות
 מראות אלקים ולהשאר קטן כפי שהיה מקדם.

האסטרונוט הראשון על הירח

האסטרונוט ניל ארמסטרונג היה האדם הראשון
 שדרה על הירח. הוא הניח שם את דגל ארצות
 הברית, לתפארת המעצמה הגדולה ששלחה אותו
 לשם. כשהניח את רגלו על אדמת הירח, פרצה
 זעקה מפיו: "בראשית ברא אלקים את השמים ואת
 הארץ – מה רבו מעשיה ה' כלם בחכמה עשית".
 כששב בחזרה לכדור הארץ, שאלו אותו העתונאים: "מה
 עבר עליך? זה לא היה הטקסט שהיה עליך לומר..."
 השיב להם: "כשדרתי על הירח, וראיתי מרחוק את
 כדור הארץ הפצפון, נזכרתי באשתי ובילדים שלי,
 שמצטופפים בו יחד עם מיליארדי אנשים. ואלו כאן
 יש כדורים גדולים ועצומים, כמו צדק, מאדים, ופלאם
 עלתה בלבי המחשבה: מי תלה את הכדורים האלו?
 נשיא ארצות הברית? והקריאה יצאה מפיו מאליה:

בְּדֶרֶךְ רִבּוֹתָנוּ

הַלְמוּד מִמְלַחֶמֶת עֲמָלֶק - מָה רַב כַּחוֹ שֶׁל כָּל יְהוּדֵי

וַיְבֹא עֲמָלֶק וַיִּלָּחֶם עִם יִשְׂרָאֵל בְּרִפְדִים (יז, ח)

שְׁנַיִם נִלְחָמוּ עִם יִשְׂרָאֵל: פְּרַעָה וְעֲמָלֶק. פְּרַעָה אָמַר: "מִי ה' אֲשֶׁר אֲשַׁמְעַ בְּקִלּוֹ?" (לְעֵיל ה, ב). פְּתַחְתִּי אֶת כָּל הַסְּפָרִים שְׁלִי וְהוּא לֹא מוֹפִיעַ שָׁם. לֹא מִכִּיר אוֹתוֹ, לֹא מֵאֲמִין בּוֹ. אִם אַתָּה מְדַבֵּר כֵּכָה - יֵרְאוּ לְךָ מִי זֶה ה'... אַתָּה עוֹד תּוֹצִיא מִהַפָּה שְׁלֶךְ אֶת הַמַּלְאִים: "מִי כְמוֹךָ בָּא-לֵים ה'".

הַסְּפוּר עִם עֲמָלֶק הָיָה שׁוֹנָה. בְּסִפְר "עוֹלָמָה שֶׁל תּוֹרָה" מְבִיא בְּשֵׁם הַמְּשַׁגֵּחַ שֶׁל לֵיִקוּוֹד, רַבֵּי נִתָּן וְכֶטְפוּוֹיִגֵּל זצ"ל, שֶׁעֲמָלֶק נִלָּחֵם בִּיהוּדִים הַנְּחָשָׁלִים, הַחֲלָשִׁים, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (דְּבָרִים כה, יח): "וַיִּזְנֹב בָּהּ כָּל הַנְּחָשָׁלִים אַחֲרֶיהָ". הוּא פָּנָה לְאֵלוֹ שֶׁרְפוּ יַדֵּיהֶם מִן הַתּוֹרָה וְאָמַר לָהֶם: אַתֶּם כְּלוּמְנִיקִים, לֹא שׁוֹיִם! אַתֶּם יְכוּלִים לְקַבֵּל תּוֹרָה! הוּא נִלָּחֵם בִּיהוּדִים הַפְּשׁוּטִים בְּמִטְרָה לְקַרֵּר אוֹתָם, לְהַחֲלִישׁ אֶת כַּחֲם, לְהוֹרִיד לָהֶם אֶת הַדְּמוּי הָעֲצָמִי, לְשַׁכְנַע אוֹתָם שֶׁהֵם לֹא שׁוֹיִם כְּלוּם. הַקֶּבֶ"ה אֲמָנָם עָשָׂה לָכֶם נִסִּים - טָעַן לָהֶם עֲמָלֶק - אֲבָל יֵשׁ

גְּבוּל לְהִטָּבָה שְׁלוֹ, לְרַחֲמִים שְׁלוֹ. אַתֶּם לֹא רְאוּיִים שֶׁהוּא יִמְשִׁיךְ לְעֲשׂוֹת לָכֶם נִסִּים.

וְהֵאֱמַת אֵינָה כֵּן. נַעַר יְהוּדִי אָחָד, יוֹסֵף הַצַּדִּיק, שֶׁכָּכָל הַנְּרָאָה בְּזִמְנֵי שְׁהוֹתוֹ בְּמִצְרַיִם לֹא יְכוּל הָיָה לְלַמֵּד כְּמוֹ שְׂצָרִיָּה, הַצִּיל אֶת עַם יִשְׂרָאֵל כְּלוֹ. בְּזָכוֹתוֹ, שֶׁעָמַד בְּנִסְיוֹן, וְכֵה עִם יִשְׂרָאֵל כְּלוֹ לְקַרְיַעַת יָם סוּף.

גַּם יְהוּדֵי שְׁנֵרָאָה רַחוּק - הַקֶּבֶ"ה אֶתוֹ. גַּם לוֹ הַקֶּבֶ"ה עוֹשֶׂה נִסִּים! יְמִין ה' עוֹשֶׂה חֵיל עִם כָּל יְהוּדֵי, גַּם הַפְּשׁוּט בְּיֹתֵר. יָדוֹ פְּשׁוּטָה תָּמִיד לְקַבֵּל שְׂכִיִם, בְּאֲשֶׁר הֵם.

סִפְר לִי קִבְּלוּ שְׁעוּבַד בְּכַנֵּי בְּרַק: אָבִי עָבַד בְּמַפְעֵל לְטוֹשׁ יְהוֹמִים. יוֹם אָחָד הוּא הִגִּיעַ לְרַבֵּי יוֹרָם אֲבִרְגִיל זצ"ל, שֶׁאָמַר לוֹ: "עֲלִיָּה לְקַבֵּעַ עֲתִים לְתוֹרָה. זֶה לֹא טוֹב שֶׁאַתָּה עוֹבֵד כָּל הַיּוֹם וְלֹא לוֹמַד". מֵאָז אָבִי הִתְחִיל לְלַכֵּת לְשַׁעוּרִים. הִיָּתָה לוֹ תַּפְסִיחַ חֲזָקָה וְהוּא הִבְרִיק בְּשַׁעוּרִים.

בְּפַעַם הַבָּאָה שֶׁהִגִּיעַ לְרַב אֲבִרְגִיל, אָמַר לוֹ הַרְבֵּ: "זֶה לֹא מְסַפִּיק שֶׁתִּשְׁתַּתֵּף בְּשַׁעוּרִים. עֲלִיָּה לְלַמֵּד חֲצִי יוֹם וְלַעֲבֹד חֲצִי יוֹם". אָבִי הָיָה עוֹבֵד בְּשִׁתֵּי עֲבוֹדוֹת: בְּבִקּוּר עָבַד כְּמִלְטָשׁ שְׂכִיר בְּמַפְעֵל, וְאַחֲרֵי הַצְּהָרִים

כלום. משה רבנו העמיד את השמש כדי לבלבל להם את הכשופים. ומי יצא להלחם נגדם? הושע בחר קבוצה קטנה של אנשים, כל אלו שנולדו בחדש אדר שני, שהוא חדש מעל המזל, מעל שנים-עשר המזלות של חדשי השנה, והקבוצה המצמצמת הזו נצחה את עמלק. ללמדנו שגם מספר מצמצם של יהודים יכולים לחולל גדולות ונצורות.

כל יהודי יכול להעפיל לפסגות גבוהות, גם מי שנראה פשוט, לא כפי שרצה עמלק לשדר במלחמתו. (רבי גואל אלקריף שליט"א – שש באמרתך שמות)

הבריאה כפופה לתורה ועמליה

וישב הים לפנות בקר לאיתנו (יד, כו)

חז"ל (בראשית רבה ה, ה) דורשים את תבת 'לאיתנו' כביכול נאמר 'לתנאו', כלומר: הקב"ה התנה עם הים בשעת בריאת העולם, שיבקע כאשר בני ישראל יצרכו לעבר בתוכו.

והקשה ה"אור החיים" הקדוש, שהרי הגמרא (חלין ז ע"א) מספרת על רבי פינחס בן יאיר, שהלה לפדיון שבויים, ובקע את הנקה שעמד בדרך. אם התנאי במעשה בראשית היה שהים יבקע אך ורק ליוצאי מצרים, כיצד יכול היה רבי פינחס בן יאיר להתגבר על מעשה בראשית?

מבאר ה"אור החיים" הקדוש וזו לשונו: "אכן תנאי זה הוא בכלל התנאים שהתנה ה' על כל מעשה בראשית, להיות כפופים לתורה ועמליה, ולעשות כל אשר יגזרו עליהם, וממשלתם עליהם כממשלת הבורא ברוך הוא".

הקב"ה התנה עם כל מעשי בראשית, שיהיו כפופים לתורה ולעמליה, ויעשו ככל אשר יגזרו עליהם, כיון שהתורה קדמה לבריאת העולם, ולכן העולם כלו כפוף לתורה. כל תלמיד חכם אמתי יכול לגור על הטבע לעשות כרצונו, והטבע חייב להכנע לנו. הבריאה כלה כפופה לתלמידי החכמים, ועל כן יכול היה רבי פינחס בן יאיר לבקע את הנקה כרצונו.

אבל כאשר בקש משה רבנו לקרע את ים סוף, היה זה קדם שנתנה תורה לישראל, ולכן טען שרו של הים כלפי משה רבנו: "אני נבראתי ביום השלישי, ואתה נבראת ביום הששי". ובכה הוא רמוז לו כי עדן לא

עסק בלטוש באפן פרטי. הוא קבל על עצמו אפוא לעזוב את העבודות הפרטיות והלה ללמד חצי יום בכלל. לא ארה הזמן ואבי הפך לאחד מהאברכים החשובים בכלל.

בהודמנות הבאה שהגיע לרב אברג'ל, אמר לו הרב: "ברוך ה' אתה עושה חיל גדול בלמודיה, הגיע הזמן שתלמד יום שלם בכלל".

ללא הסוס, אבי נגש למעביד ובקש ממנו להתפטר מעבודתו במפעל. המנהל הבטיח לו העלאה במשכורת, אך אבי הסביר לו שלא זה הענין, אלא משום רצונו ללמד תורה כל היום. המנהל, שהעריף אותו מאד, נתן לו פצויים על שלשים שנות עבודתו במפעל ואבי עזב את עבודתו והפך להיות אברה כולל לכל דבר. שבועים לאחר מכן רשיות המסים פשטו על המפעל וגלו שם הונאות בהקף גדול מאד. בעל המפעל ברח לחוץ לארץ, העובדים לא קבלו את משכורתם, והמפעל חדל לתפקד. העובדים מצאו את עצמם בלי עבודה, בלי משכורת, בלי פצויים, בלי כלום...

היחיד שקבל את כל המגיע לו, עד השקל האחרון, היה אבי שהחליט שנפשו חשקה בתורה, וקבל עצמו לשבת בבית ה' וללמד תורה כל היום.

מיהודי רחוק, שאפילו לא קבע עתים לתורה, הוא זכה לסייעתא דשמיא מפלאה והפך להיות בן תורה מבהק. רבי אהרן קוטלר זצ"ל ספר, שבעיר סלוצק שבפולין, בתקופת כהנתו של הרידב"ז כרב העיר, היה יהודי שהתחיל ללמוד בגיל ששים וחמש! הוא למד ולמד עד שהפך להיות מורה הוראה בעיר, ובזמנים שהרידב"ז היה עוזב את העיר הוא מנה את אותו יהודי למלא מקומו. היתה זו עיר של גדולים וחכמים וזכה אותו יהודי להגיע למדרגה פה גבוהה. בגיל ששים וחמש יש אנשים שמתחילים לסיים את החיים, ולו היו את הכחות להתחיל את החיים.

זו היתה מלחמתו של עמלק - להלחם באנשים החלשים, ליאש אותם: 'נו באמת? לאן אתה כבר יכול להגיע?' ובאמת עינינו הרואות שכל אחד יכול להגיע ליום המדרגה.

ב"ספר הישר" מובא, ששמונה-עשר מיליון עמלקים באו להלחם עם ישראל. כלם היו מכשפים ולכלם היה יום הולדת, וביום ההולדת אי אפשר לעשות להם

איה אהין לומר לו דברים כה חריפים?!"
 אך הסטייפלר האיץ בו: "וכי אין לך אמונת חכמים?!"
 הבחור צעד לעבר התחנה בתקווה לתפס את האוטובוס
 האחרון, כאשר לפתע עצרה לידו מכונית, ונהגה
 הציע לו טרמפ לירושלים... כשהגיעו לפניסה לעיר,
 שאל אותו הנהג להיכן הוא צריך להגיע, ובארח פלא
 התברר כי גם פניו מועדות לאותו פיון. וכך הוא הביא
 את הבחור עד פתח בית החולים.

הבחור שאל את האחיות, האם הרופא עדין נמצא
 בבית החולים, והפתע לשמע כי במקרה התבצע נתוח
 דחוף, שהרופא היה חייב להיות נוכח בו, ובצעד דקות
 ספורות הוא אמור לצאת מחדר הניתוחים.

**בשעה שלש לפנות בקר, יצא הרופא מחדר הניתוח,
 ונדהם לראות את הפצינט שלו יושב וממתין. "מה
 אתה עושה כאן בשעה פזאת?" שאל בפליאה.**

הבחור אור אמץ, וחזר באזני הרופא על דברי הסטייפלר
 מלה במלה. הרופא היה המום, טפח על ראשו וקרא:
 "אוי ואבוי לי, אוי ואבוי לי, חזר בבקשה לסטייפלר,
 ואמר לו כי אני מבטיח שלא אעשה זאת שוב. ולהבא
 אשתדל לקבל החלטות נכונות, אך ורק מתוך שקול
 דעת מקצועי, ולא מתוך נגיעות אישיות..."
 (רבי אריה שכטר זצ"ל – אריה שאג שמות)

רבי יעקב ישראל קניבסקי זצ"ל

קבל את התורה, וממילא אין בידו כח לשנות את חקי
 הבריאה. לכן הוליד הקב"ה את ימינו לימין משה, כדי
 להראות כפיכול לים שמושה רבנו הנו בן תורה, ולכן
 הוא מחיב להבקע לפניו. וזהו שאמר הכתוב: "מימינו
 אש דת למו" (דברים לג, ב).

**הצדיקים שולטים על מערכות השמים והארץ בכח
 התורה. כה מבאר רבנו נסים את דברי חז"ל (פסחים
 נ ע"ב) הדורשים את מאמר הכתוב: "פי גדול מעל
 שמים הסדה" (תהלים קח, ה) על לומדי תורה לשמה,
 כלומר: על ידי התורה נתן להם כח "מעל שמים".
 דהינו מעל מערכות הטבע! וזהו שאמר אנטונינוס
 לרבי (עבודה זרה י ע"ב): "ידענא דיוטי דאית בכו
 מחיה מתים", כלומר: התנא בדרגה הכי קטנה מסגל
 להחיות מתים.**

*

ספר לי יהודי שגר בשכונ הרבנים ברוממה, שבשנת
 תשל"ז, בהיותו בחור ישיבה, הוא סבל מבעיות גב
 קשות. לאחר כל מיני נסיונות טפול שלא עזרו במאומה,
 הוא הלך להתעצץ עם רופא ממחה, שקבע כי עליו
 לעבר נתוח בחוט השדרה באפן דחוף ביותר, והענין
 גובל בפקוח נפש. הרופא הממחה הציע לבצע את
 הנתוח בעצמו, באפן פרטי, תמורת סכום לא מבטל
 של עשרת אלפים דולר!

הפגישה נערכה בשעת ערב מאחרת בקליניקה של
 הרופא באחד מבתי החולים בירושלים. הבחור
 שמע את הבשורה הקשה, והחליט לנסע באפן מדי
 לסטייפלר ולשטח בפניו את הדברים. בסמיכות לשעה
 שתיים עשרה בלילה, הגיע הבחור לסטייפלר, וחזר
 בפניו על דברי הרופא. "נתוח דחוף, פקוח נפש...
 הסטייפלר שמע את הדברים ואמר: "סע עכשיו חזרה
 לירושלים, ותאמר לרופא: 'לא נתוח, לא דחוף ולא
 פקוח נפש!' מה שכן דחוף הם עשרת אלפי הדולר
 שהוא צריך כדי לצאת לטיול בחוץ לארץ עם אשתו...
 את זה הוא רוצה לעשות על הגב שלך... אבל בכל מה
 שנוגע לנתוח, אפשר להמתין עוד חצי שנה ולראות
 מה יהיה המצב".

הבחור היה המום: "איה אמצא עכשיו רכב הנוסע
 לירושלים? וגם אם אמצא רכב, מן הסתם הרופא
 כבר לא ימצא בבית החולים. וגם אם אמצא אותו,

בְּדֶרֶךְ הָאֱמוּנָה

אֱמוּנַת חֲכָמִים, לְלֹא פְקֻדִים!

וַיֵּאמְרוּ בְה' וּבַמֶּשֶׁה עֲבָדוּ (יד, לא)

הַהוֹדִי הַגִּיעַ לְרַבֵּי חַיִּים קִנְיָבְסְקִי זצ"ל וְשָׂאֵל: אֲנִי רוֹצֶה

לְקַנּוֹת דִּירָה בְּמִקּוֹם פְּלוֹנִי. הַאִם לְקַנּוֹת אוֹתָהּ?

"לֹה לְהַסְתַּפֵּר", הִשְׁיב לוֹ רַבֵּי חַיִּים.

"מָה???"

"לֹה לְהַסְתַּפֵּר אֲמַרְתִּי לֹה", חֹזֵר רַבֵּי חַיִּים עַל דְּבָרָיו.

"הַסְתַּפְרְתִּי רַק לְפָנָי שְׁבוּעַ"...

"תַּסְתַּפֵּר עוֹד פְּעַם..."

הָאִישׁ הִלֵּךְ לְסַפֵּר. הִלָּה הַתְּפִלָּא מְאֹד: "הַסְתַּפְרְתִּי רַק

לְפָנָי שְׁבוּעַ?"

"רַבֵּי חַיִּים אָמַר".

הָאִישׁ הִתְיַשֵּׁב עַל הַכֶּסֶף וְהַסְפֵּר הִחֵל לְסַפֵּר אוֹתוֹ.

הַשְּׁנַיִם פָּתְחוּ בְּשִׂיחָה: "אִם אֶפְשֶׁר לְדַעַת, לְמָה הִלְכְּתָ

לְרַבֵּי חַיִּים?"

"רְצִיתִי לְקַנּוֹת דִּירָה וּבִאתִי לְהַתְיַעֵץ אִתּוֹ."

"אֵיפֹה רְצִיתָ לְקַנּוֹת?"

"בְּכַתְבָּת זוֹ זוֹ"...

"הִבֵּן שְׁלִי גֵר בְּבִגְדֵי הַזֶּה", אָמַר הַסַּפֵּר. "אֵל תַּעֲזוּ לְקַנּוֹת

שֶׁם דִּירָה! גָּרִים שֶׁם כְּמֹה דִּירִים בְּעִתֵּימֵינוּ מְאֹד שְׁכָלֵם

סוֹבְלִים מְהֵם"...

"וַיֵּאמְרוּ בְה' וּבַמֶּשֶׁה עֲבָדוּ". אָדָם שׁוֹאֵל עַל דִּירָה

וּמְקַבֵּל תְּשׁוּבָה עַל סַפֵּר... מִי שְׁחִי בְּלִי אֱמוּנָה מִתְחִיל

לְשָׂאֵל שְׂאֵלוֹת: מָה הַקְּשֶׁר? אוּלַי הֵרֵב לֹא שָׁמַע טוֹב

אֶת הַשְּׂאֵלָה? אוּלַי אֲנִי לֹא הִסְבַּרְתִּי טוֹב אֶת הַשְּׂאֵלָה?

אָבֵל מִי שְׁחִי עִם אֱמוּנָה לֹא שׁוֹאֵל שְׂאֵלוֹת!

(רַבֵּי גּוּאֵל אֶלְקָרִיף שְׁלִיט"א – שֶׁשׁ בְּאִמְרַתְךָ שְׁמוֹת)

מֶרֶן הַגָּאֹן רַבֵּי חַיִּים קִנְיָבְסְקִי זצ"ל

מעוניינים להנציח את העלון הבא לזכות יקירכם?

צרו איתנו קשר במייל: zaida@kerenh.org.il

רוצים את העלון אצלכם?

שלחו בקשה לדוא"ל zaida@kerenh.org.il ונשלח אליכם!

ת.ד. 257 בני ברק או בהעברה לבנוק הפועלים סניף 655 מס' ח-1: 339991 קרן הסעה וסיוע לתלמידי החינוך העצמאי ע"ד 95-659-804-5

התרומות מוכרות לצרכי מס לפי סעיף 46 כמו"כ ניתן לתרום בקלות ובמהירות בכל עמדות "נדדים פלוס" בחיבי הארץ